

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. T. M.**
bytem x

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2021 č. j. MD-35207/2021-160/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 5. 2021 č. j. MHMP 641688/2021/StM.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“), čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu byla žalobci dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu

řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce tvrdil, že bylo zasaženo do jeho práv tím, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl seznámen se jménem úřední osoby, která bude o věci rozhodovat, při podání odvolání o tuto informaci požádal, avšak žalovaným nebylo nijak na tuto žádost reagováno. Žalobce tak nevěděl, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. S. D., jinak by vznesl námitku podjatosti. Nesdělil-li správní orgán účastníku řízení jméno úřední osoby, která bude o odvolání rozhodovat, jedná se o vadu řízení, což je uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 205/2017 a jde o důvod pro zrušení rozhodnutí. Dále namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze měřícího zařízení RAMER 10C (dále jen „návod k obsluze“).
4. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů Mgr. Václava Voříška, advokáta na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námítky, přičemž u řady z nich odkazoval na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že námítky jsou nedůvodné a účelové, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: výstup ze silničního rychloměru, ověřovací list metrologického střediska ze dne 15. 5. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 641688/2021/StM ze dne 10. 5. 2021, odvolání žalobce ze dne 1. 6. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MD-35207/2021-160/3 ze dne 16. 11. 2021.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 4. 1. 2021 kolem 9:18 hod. řídil motorové vozidlo v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem o 43 km/h, čímž spáchal z nedbalosti přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
10. Dne 10. 5. 2021 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 641688/2021/StM, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 1. 6. 2021 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

12. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu *Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.*
13. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 5000 Kč do 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
14. Podle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu *zákaz činnosti se uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.*
15. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*
16. Pokud jde o námitku nesdělení oprávněné úřední osoby před rozhodnutím o odvolání, lze konstatovat, že otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešena, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho, kterého případu.
17. V rozsudku dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.*“
18. Dále zde také judikoval, že: „*Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takového porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.*“

19. Žalobce v žalobě poukázal na konkrétní skutečnosti, které by zamýšlel uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by mu bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného judikátu dospěl k závěru, že ani v takovém případě nemohla mít daná vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
20. Soud se v tomto ohledu plně ztotožnil s názorem žalovaného, že ze skutečností, které vyplývají z úřední činnosti a vnitřní organizace žalovaného (oprávněnou úřední osobu stanoví Organizační řád Ministerstva dopravy v článku 12 Zastupování, části A), i ze zkušeností které má Ing. M. J. (zmocněnec žalobce ve správním řízení) s žalovaným, tak tedy i zmocněnci žalobce ve správním řízení muselo být zcela nepochybně známo, že za žalovaného vystupuje jako osoba oprávněná výlučně právě Mgr. D. Proto se žádost o sdělení podle § 15 odst. 4 správního řádu v tomto případě jeví soudu jako čistě účelová. Navíc žalobce si v žalobě zcela zjevně odporuje, neboť na jedné straně je zřejmé, že odvolání podal Ing. M. J., na straně druhé tvrdí, že námitku podjatosti by zcela určitě podal jeho právní zástupce Mgr. V., neboť je to právě osoba Mgr. V., o které se prý Mgr. D. negativně vyjadřoval, tento zástupce však vystupoval jménem žalobce až v řízení před soudem. Z tohoto pohledu soudu není proto jasné, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že nevyřízením uvedené žádosti v rámci správního řízení byl zkrácen na svých právech, resp. z jakého důvodu by ve fázi odvolacího řízení podával námitku podjatosti, když ještě nebyl Mgr. V. vůbec zastoupen. Odkazy žalobce na minulá rozhodnutí nejsou, jakkoliv doloženy, proto nemohl zdejší soud posoudit, zda tak Mgr. D. skutečně jednal. O účelovosti této námítky svědčí též skutečnost, která je soudu známá z úřední činnosti, a sice že zástupce žalobce ji uplatňuje téměř doslovně stejně a opakovaně i ve věcech jiných žalobců.
21. Soud shledal, že žalobce tyto údajné důvody podjatosti vznesl pouze účelově s cílem formálně naplnit požadavky vytyčené judikaturou Nejvyššího správního soudu zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č. j. 1 As 473/2019-39 a ze dne 16. 3. 2020 č. j. 1 As 412/2019-32 a též v rozsudku č. j. 2 As 322/2016 – 39, dle kterých uplatní-li žalobce v žalobě následující po nesdělení jména oprávněné úřední osoby pouze zcela obecnou a nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na základě toho soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.
22. Co se týče námitek zpochybňujících dodržení návodu k obsluze radarového měřicího zařízení, Nejvyšší správní soud judikoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobcem vznesené námitky uplatňuje Mgr. Václav Voříšek, advokát typizovaně v mnoha jiných obdobných případech, přičemž tyto námitky byly již judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně vyvráceny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, ze dne 26. 7. 2018, 7 As 187/2018-30).
23. Žalobce namítal, že správní orgán zcela opomenul přezkoumat provedené měření, zejména pak, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze.
24. Soud má za to, že pouhé nastavení dosahu rychloměru na 60 metrů nevede k nesprávnosti zjištění rychlosti vozidel. Musely by být dále přítomny další okolnosti vedoucí k pochybnosti o správnosti zjištěné rychlosti vozidla. Zcela jistě těmito okolnostmi není naměřená rychlost

93 km/h, která není „nepřiměřená“ povaze úseku měření vozovky, kdy jde o rovnou, vícepruhovou komunikaci, kde lze očekávat překročení povolené rychlosti, přičemž žalobce ani bezprostředně po zastavení, ani v průběhu správního řízení nic v tomto směru nenamítal. Také z pořízené fotografie je zřejmé, že měřené vozidlo je v zcela optimálním postavení, je na fotografii zachyceno celé, nachází se uprostřed fotografie, měření rychlosti nebránily žádné předměty, které by se nacházely mezi radarem a měřeným vozidlem.

25. Jelikož žalobce ve správním řízení nijak nepopíral hodnotu zjištěné rychlosti vozidla a nebyly dány okolnosti zpochybňující zjištěnou rychlost vozidla žalobce, nebyly správní orgány povinny se věnovat hodnocení fotografie se zvýšenou pečlivostí a obsáhle vysvětlovat, proč zastávají závěr o správnosti měření, jak požaduje žaloba. V žalobě žalobce specifikoval své pochybnosti o správnosti měření, avšak způsobem, který soud neshledal relevantním.
26. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 As 265/2020-30 ze dne 16. 6. 2021, tak *„Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Takové důvody však v souzené věci stěžovatelem předestřeny nebyly. Z fotografie (připojené k oznámení o přestupku) je zřejmé, že v daném případě byl dosah rychloměru nastaven na 60 metrů. Toto nastavení má být dle návodu k použití měřicí jednotky (založené ve správním spisu) užito v případě špatných meteorologických podmínek nebo při bočním odstupu od osy měřených vozidel větším než 12 metrů. Jak ale žalovaný uvedl již v rozhodnutí o odvolání, toto nastavení není návodem k obsluze vyloučeno. O bezchybném fungování rychloměru svědčí mj. i pořízení snímku a změření vozidla stěžovatele. Vzrostlé stromy, na které stěžovatel v této souvislosti poukazoval, se nacházejí na protějším okraji vozovky, tedy v případě fotografie z měření vozidla stěžovatele za tímto vozidlem, nikoli mezi rychloměrem a vozidlem tak, aby následkem toho mohlo dojít k ovlivnění měření. Pokud se jedná o schopnost radarového měřicího zařízení vyhodnotit měření jako chybně provedené, k této otázce se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyjádřil. Z rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32 (viz bod 9), vyplývá, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10C následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Obdobné závěry Nejvyšší správní soud vyslovil také ve vztahu k měřicímu zařízení RAMER 7CCD (rozsudek ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016-47), jakož i k měřicímu zařízení AD9C (rozsudek ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43). Je tedy zřejmé, že byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s manuálem k obsluze (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Krajský soud proto na základě uvedeného správně uzavřel, že v projednávaném případě nebylo třeba zjišťovat totožnost konkrétních policistů (či strážníků městské policie), kteří nastavení rychloměru provedli, a že ve správním řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by relevantním způsobem výsledek provedeného měření rychlosti zpochybnil.“*
27. Obdobnou situaci se zabýval i Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku č. j. 60 A 1/2021-22 ze dne 27. 7. 2021, kde uvedl: *„Tento závěr nikterak nevyvrací ani dovysvětlení nastavení dosahu rychloměru na straně 17 návodu k obsluze, kde se uvádí, že „[v] praxi platí, že změna dosahu začíná vždy na hodnotě 20 a zvyšuje se až v případě vynechávání měření. Dosah 20m ve většině případů pokryje dva jízdní pruhy. 30m volíme, pokud je menší dosah nedostatečný např. zhoršené klimatické podmínky. Dosah 60m tj. maximální citlivost, nastavujeme pouze za mimořádně špatných meteorologických podmínek nebo při bočním odstupu*

od osy měřených vozidel větším než 12m.“ Shodně s žalovaným krajský soud dodává, že výše uvedené je pouze doporučením, vyplývajícím z praxe, neboť návod k obsluze neobsahuje direktivní postup pro nastavení dosahu. Je tak pouze na proškolené obsluze, jak velký dosah pro správné provedení měření zvolí. Uvedený závěr potvrzuje i vyjádření společnosti RAMET, s. r. o. (výrobce rychloměru) ze dne 1. 6. 2020, jež je součástí správního spisu, a z nějž se podává, že „[n]astavení dosahu měřidla je uvedeno v návodu pouze informativně a nedodržení nastavení tohoto parametru nemá vliv na přesnost měření“ (důraz doplněn). Již z uvedeného je patrné, že znalec ve znaleckém posudku předloženém žalobcem vycházel z nesprávného předpokladu, že při měření nebyl dodržen návod k obsluze použitého měřidla.“ Z uvedeného je zřejmé, že dle výrobce měřících zařízení společnost RAMET, s. r. o. (která vyrábí i měřící zařízení Ramer10C) nastavení dosahu měřidla je pouze informativní a nemá vliv na přesnost měření. Nastavení dosahu měřícího zařízení na vzdálenost 60 m tedy dle zdejšího soudu nemohlo ovlivnit správnost měření.

28. Soud tak uzavírá, že správní orgány opatřily „*takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33).
29. Žalobce dále dovozuje nevhodnou reflexi z umístění svodidel v radarovém svazku a vyhodnocení vozidla žalobce jako autobusu. Soud má za to, že pouhé umístění svodidel bez dalšího nevede k nesprávnosti zjištění rychlosti vozidel (obdobně srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2022, č. j. 16 A 20/2021-30, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2022, č. j. 32 A 1/2022-40). K námitce žalobce, označení vozidla žalobce, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 159/2018 – 37 ze dne 26. 7. 2018. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k funkci měřícího zařízení Ramer 10C: „*Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.*“ Totéž platí i v nyní projednávané věci, pokud tedy měření proběhlo, což potvrzuje záznam o přestupku, tak byl proces měření vyhodnocen jako správný a skutečnost, že vozidlo žalobce bylo označeno jako B – BUS již na správnost měření nemá vliv.
30. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky žalobce proti způsobu měření, nejsou způsobilé výsledkem měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. prováděním dalších důkazů.
31. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů Mgr. Václava Voříška, advokáta na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho bývalého právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách

Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřisluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. června 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně